

Publicerad 2005-07-12 16:23 av Addi

Den handlar om hur det är att se en man älskar förgöras.

\\"Men hon knarkar ju\\"

Så låg hon bara där. Utan att säga något. Utan att höra något.

Det va kallt, iskallt, men man såg ingen ånga komma med hennes andningar, för det fanns inga andningar. Ingen kan göra något, det är bara hon själv som kan bestämma om hon ska finnas, eller om hon ska försvinna.

Alla försöker, alla vill att allt ska bli bra. Men vill hon det?

Vill hon som ligger där på marken verkligen stå upp igen?

Man kan kanske inte göra sitt bästa för att få henne att andas, innan man verkligen vet att det är vad hon själv vill.

Det låter sjukt, allt låter sjukt i sjuka situationer.

Det som är sjukast är ju att hon är så sjuk så att hon inte ens vet att hon är sjuk.

Det är så mörkt hela tiden. När det inte kommer luft ur hennes lungor, när inte blod pulserar i hennes ådror, då är det som inget ljus kommer in genom mitt fönster.

Det finns säkert fler som lever i mörker, fler än jag, och fler än henne, men det är ju bara jag som vet hur det känns för mig, och jag inbillar mig själv att jag känner hur det känns för henne också.

Men allt är så sjukt.

Det är sjukt att det ska få vara såhär sjukt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Addi med Poeter.se id #3437 innehar upphovsrätten